

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

Articvlvs VI. Vtrum prædestinatio sit certa. art. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

ria sua in vasa misericordiae, quae preparavit in gloriam, sustinuit in multa patientia (expectans videlicet, & inuitans ad penitentiam, paratus ad iuvare: & saepe pulsans, offerensque auxilium sufficiens ad salutem) vasa ira apta in interitum (aut, ut alia litera habet, apta in interitum, id est, quae seipsa propria libertate in interitum aptauerunt) supple, quid est, quod conqueraris, & opponas? & non potius misericordiam, bonitatem, atque sapientiam illius, etiam circa malos & reprobos admireris?

Finis permissi mali peccati in reprobis.

Quo loco antequam viterius progrediamur nonnulla sunt animaduertenda. Primum est, finem permissi peccati reprobis, eosque sustinendi, non fuisse solum, ut Deus in eis ostenderet iustitiam suam, sed etiam, ut ostenderet diuitias gloriae suae in vasa misericordiae, quae preparavit in gloriam, ut aperte docet hoc loco Paulus, neque aliter contextus cohaeret. Etenim nisi Deus iniquorum peccata permisisset, non fuisset mors Christi, & redemptio generis humani, nec certamina, & victoria iustorum, & praecipue martyrum corona: quare in eum etiam finem Deus reprobis peccata permisit ac sustinuit, ut in electis tam multipliciter ostenderet diuitias gloriae, ac misericordiae suae, praeter alios etiam fines, ob quos artic. 3. & alibi ostensum est, ea etiam permisit ac sustinuit.

Similitudo figuli exponitur.

Secundum est: Exemplum illud ac similitudinem figuli non ita esse accipiendam, quasi quemadmodum figulus ex luto facit vasa in contumeliam, ita etiam Deus ex hominibus vasa in contumeliam efficiat: quae plane non sunt alia, quam vasa ira apta in interitum aeternum. Hac vero non sunt alia, quam peccatores in lethali peccato existentes, ratione cuius vasa sunt contumeliae, obiectumque odij, atque irae Dei, & interitus aeterni dignissimum. Ut autem Deus non efficiat homines peccatores, ita neque efficiat illos vasa contumeliae, irae, atque interitus, sed ipsi sua libertate seipsos efficiunt, postuntque se ipsos mundare, interim dum sunt in via, auxilioque Dei (quod nulli unquam deest) efficere vasa in honorem & sanctificationem: neque enim alia sunt vasa, de quibus loquitur hoc loco Paulus, quam illa, de quibus 2. ad Timoth. 1. ait: In magna domo non solum sunt vasa aurea & argentea, sed & lignea & fictilia, & quaedam quidem in honorem, quaedam autem in contumeliam. Si quis emundauerit se ab istis, erit vas in honorem, sanctificatum, & vile Domino ad omne opus bonum paratum. Duplex igitur est status, tam vasorum irae, quam sanctificationis. Alter in hoc saeculo, in quo integrum est cuique vasorum commutari, & ex vase honoris & sanctificationis fieri vas irae & contumeliae, & e contrario: ut aperte docet Paulus 2. ad Timoth. 2. & hoc loco non negat: quin potius idem illis verbis: Sustinuit in multa patientia, &c. allerit. Alter est status saeculi futuri, in quo nulla omnino potest esse commutatio. Quia vero Paulus 2. ad Timoth. 2. loquebatur de magna domo Dei, vel Ecclesiae militantis solum, vel ut viraque Ecclesiam comprehendit, allerit vasa irae posse se mundare, & fieri vasa in honorem. Hoc vero loco de Pharaone ceterisque reprobis, qui obdurati aeternum interitum incurrerant, affirmat, sustinuisse illos Deum in multa patientia, dum erant in via, ut vasa fierent misericordiae, & noluisse. Exemplum ergo & similitudo Pauli hoc loco, inter figulum & Deum, solum est: Quod sicut figulus, absque vlla iniuria, aut nota sua, habet potestatem efficiendi ex eadem massa luti aliud vas in honorem, aliud in contumeliam: ita multo magis, absque cuiusquam iniuria, aut indecentia ex parte Dei, est potestas in Deo

Peccatorum duplex generatio.

A ex duobus peccatoribus luto ob sua peccata vitioribus, efficere vnum vas in honorem, tribuendo auxilia, quibus praevidet conuertendum & sanctificandum: relinquere vero alterum vas in contumeliam & interitum (qualem is seipsum efficit) non tribuendo illi subsidia, quibus praevidet conuertendum, maxime eum eidem offerat ac relinquat eas quibuscumque, si vellet, posset seipsam convertere, vasque misericordiae ac honoris reddere.

Iuxta dicta, ad argumentum negandum est, Paulum annuere, negotium reprobationis pendere ex sola libera voluntate Dei, quasi ex parte reprobis non detur causa meritoria. Negandum item est, pro causa reprobationis reddidisse solum ostensionem iustitiae vindictivae. Etenim, ut explicatum est, pro causa meritoria reddidit peccata praevia, in quibus eos sustinuit in multa patientia: neque solum causam finalem permissionis peccatorum reprobis, obdurationisque eorum in illis, expressit ostensionem iustitiae divinae, sed simul etiam ostensionem diuitiarum gloriae atque misericordiae Dei infinitae in vasa misericordiae, fueruntque multae aliae partes vnius integre causae finalis, ob quam permittere voluerit ea peccata, in eisque obdurare reprobos, ut dictum est.

Circa locum illum Ecclesiastes 7. Considera opera Dei: quod nemo possit corrigere, quem ille despexerit, animaduertendum est, non omnes reprobos despectorum nomine comprehendit: sed illos tantum, ut supra dictum est, qui ob multa & grauia peccata subtractione maxima auxiliorum, ac permissione tentationum, in desideria cordis sui traditi sunt, atque a Deo sunt derelicti. Quoniam autem difficillimum est, eiusmodi hominem, qui ita in profundum malorum venit, seipsum convertere, & multo magis solis suggestionibus & consiliis aliorum ita permoueri, ut conuertatur: dicitur neminem posse illum corrigere. Quod enim difficillime, & nunquam, aut ferè nunquam fiet, impossibile, ut fiat, moraliter loquendo dicitur. Adde, quem Deus praevideret admonitionibus, facientemque ipso totum quod potest, fore tandem conuertendum, utique quantumque auxiliorum pars esset ab eo in penam praeteritorum peccatorum sublata, dicendus non esset despectus a Deo. Quod fit, ut neque despectio libertate arbitrij a reprobo auferat, ut conuertatur, vitamque aeternam obtinere, si velit, possit.

Locus Eccl. exponitur. Reprobis non omnes despectorum nomine intelliguntur.

ARTICVLVS VI.

Vtrum praedestinatio sit certa.

EX dictis articulo praecedente, & quaestione 14. artic. 13. praesertim disput. 15. manifestum est, praedestinationem esse certam. In ea tamen non aliam esse certitudinem, quam diuinae praesentiae, qua Deus praevidet per media, per quas vnusquisque praedestinatus est, perueniturum eum in vitam aeternam. Quomodo vero libertas arbitrij & contingentia rerum cum certitudine diuinae praedestinationis, & praesentiae cohaereant, articulis citatis abundè videtur explicatum.

ARTICVLVS VII.

Vtrum numerus praedestinatorum sit certus.

PRIMA conclusio. Numerus praedestinatorum est certus, non solum formaliter, hoc est, quot numero sunt bandi, sed etiam materialiter, id est, quinque

Prima conclusio.